

Een in memoriam voor de corona-doden

Als er geen afscheid mogelijk is ...

Als er niemand is als je sterft ...

Als er geen enkele troost meer is ...

Alleen nog wat laatste licht in de eigen donkere binnenkamer

Alleen nog de kracht van een herinnering

Troostvogel

Herman Verbeek

wanneer er niets meer is te horen, niemand luistert

niemand spreekt:

ga dan in uw herinnering

daar moet een vogel zijn

die door uw doodsuur breekt

wanneer er niets dan botte koppen

stalen ogen lippen zijn

ga dan in uw herinnering

een vogel op een tak van goud

verstaat uw pijn

wanneer er niets dan blinde stomheid

grimmig zwijgen u omringt

wil gaan in uw herinnering

de vogel heeft een zacht verhaal

dat hij u zingt

een oud verhaal aan bloed vergoten

stille zielen recht gedaan

dat dit geschiede nu en hier

de witte vogel heeft

u zeker wel verstaan

en in dit laatst onmogelijk gaan
de weg van uw verlorenheid
de vogel hoort u,
niemand die hem doden kan
zoals hij u naar vrede leidt

waar niets u nog gelaten wordt
geen woord geen laatste zin
vind hem in uw herinnering
ga niet alleen de troost
der troosteloze in

Commentaar

In de verlatenheid, de woestijn, de cel, de doodstrijd.
Omringd door leegte, door pijn, door niemand, door harde koppen.
En dan misschien worden aangeraakt, even,
of er een onzichtbaar iemand was.
En je wordt onkwetsbaar.
De muren scheuren, de zee breekt, het vuur deert niet.
De dood heeft geen macht.
De ziekte laat niet los, maar je bent hen al verlost.
Het gebeurt.
Mensen zijn zo tot het eind gegaan.
In de laatste troosteloosheid nog een hand, een gezicht, een naam,
in de herinnering,
of in een onverwachte onverklaarbare verlichting
- én ... niet meer alleen zijn.

Herman Verbeek

JPV

29/03/2020